

ת"פ 31842/04/21 - מדינת ישראל נגד שלום מאיר חדד

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ת"פ 31842-04-21 מדינת ישראל נ' חדד(עציר)
בפני כבוד השופט יואל עדן

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד נועה שוקר - פמ"ד

המאשימה

נגד

שלום מאיר חדד (עציר)
ע"י ב"כ עו"ד אלכס גאוסקין

הנאשם

הכרעת דין

האישום

1. כתב האישום מייחס לנאשם ביצוע עבירות נשק (הובלה ונשיאת נשק) - עבירה לפי סעיף 144(ב) רישא לחוק העונשין.

על פי כתב האישום, הנאשם הינו הבעלים המהותי והמחזיק בפועל של רכב מסוג שברולט סוניק מ.ר 34-418-13 ("הרכב").

ביום 5.4.21, בשעה 22:00, או בסמוך לכך, נסע הנאשם באמצעות הרכב בכביש 6, מצפון לדרום, כשהוא נושא ומוביל לבנת חבלה מספר 10 במשקל של 530 גרם, מתוצרת רפא"ל ובשימוש כוחות הביטחון, המכילה חומר נפץ מרסק מסוג ציקלוניט (RDX) ובכוחה להמית ("לבנת החבלה").

במסגרת פעילות משטרתית יזומה, נעצר הנאשם בכביש 6, לאחר צומת בית קמה, בסמוך לשמורת פורה. בחיפוש בנעשה ברכב נמצאה לבנת החבלה מוסלקת בטמבון האחורי ימני.

במעשיו לעיל, נשא הנאשם והוביל נשק, בלא רשות על פי דין לנשיאתו או הובלתו.

המענה לכתב האישום

2. במענה לכתב האישום, אישר הנאשם כי הוא הבעלים והמחזיק של הרכב, ואינו כופר בכך שלבנת החבלה

נמצאה מוסלקת בפגוש הרכב.

נטען כי הנאשם לא היה מודע לקיומה של לבנת החבלה, ולפיכך הוא נשא והוביל אותה, ובדיעבד התברר לו שלבנת החבלה נמצאת בפגוש, וזאת בחקירתו לאחר שנעצר.

הנאשם אישר כי נעצר במקום המפורט בכתב האישום, וכי בחיפוש שנמצא ברכב נמצאה לבנת החבלה מוסלקת בטמבון האחורי הימני.

נאמר כי בשלב זה מאשרת ההגנה כי מדובר בחומר נפץ כאמור בכתב האישום, אך קיימת הסתייגות מהיות חומר זה נשק המסוגל להמית.

ראיות התביעה

3. מטעם המאשימה העידו העדים הבאים:

ע.ת.1, רס"ר ניב קופרלי, אשר ביצע חקירות, וציין כי אם הנאשם היה מוסר שמות של חברים שנטען כי משתמשים ברכב זה היה נבדק: **"אם הוא היה מוסר זה היה נבדק"**. (פרו' עמ' 38 שו' 11).

ע.ת.2, רס"ר מאיר חדידה, היה חוקר תורן וחקר את הנאשם.

ע.ת.4, רנ"ג יובל כהן, אשר חקר את הנאשם, המעיד כי נשאל ביחס לכך שהנאשם העלה השערה שמנסים לפגוע בו, והשיב כי שאל את הנאשם עם מי הוא מסוכסך, כדי לבדוק עניין זה, והנאשם אמר לו שאינו יכול לומר שמות (פרו' עמ' 54 שו' 19 - עמ' 55 שו' 8).

כאשר נשאל ביחס לתלונות מהעבר, אמר כי קיימים סכסוכים אך הם ישנים, ומדובר בתיק מלפני 6 שנים (פרו' עמ' 58 שו' 19-21).

העד נשאל לגבי חקירת הנאשם על נסיעתו לצפון הארץ לכיוון בית שאן, והאם גורמי החקירה סברו כי המטען הוכנס לרכב שם, והשיב כי אינו זוכר, אך האיכונים הראו כי הנאשם היה בבית שאן (פרו' עמ' 59 שו' 11-21).

ע.ת.9, רס"מ מילו הרשקו, חבלן משטרת, אשר הגיע למקום בו נעצר הרכב, בוצעו פעולות חיפוש, ובשלב מסוים מצאו משהו שהחשיד בחלק האחורי של הרכב, בטמבון האחורי בחלק הפלסטי (פרו' עמ' 19 שו' 13-16). מצאו גוש חשוד, שהיה שקית ניילון, ובתוכה נייר לבן, ואלו עטפו גוש פלסטי בצבע לבן שעליו היה כתוב **"לבנה 10 נפיץ"**. העד מציין כי ביצעו פעולות בהן וידאו שלא מדובר במטען מוכן להפעלה (פרו' עמ' 19 שו' 18-24).

העד מוסיף כי וידא שאין מדובר במטען, ושאין מדובר במשהו שהוא מסוכן באופן מידי (פרו' עמ' 26 שו' 16-19).

ע.ת.14, רס"ב נתנאל יהודה, חוקר זירה אשר נקרא לבדוק את הרכב, אשר הובא אל המשטרה. בדק ולא נמצאו טביעות אצבע של הנאשם.

ע.ת.16, מר דוד אידלסון - מומחה חבלה. הוגשה חוות דעתו ת/21, ממנה עולה כי המוצג אשר נמסר לבדיקתו הינו לבנת חבלה מס' 10 במשקל של כ - 530 גרם מתוצרת רפאל ובשימוש כוחות הביטחון. המוצג נבדק ונמצא כמכיל את חומר הנפץ המרסק ציקלוניט RDX. צוין הכיתוב שהיה לבנת החבלה, וכי היתה עטופה באריזתה המקורית כשהיא מקופלת וחצויה.

על פי חוות הדעת ייעודה של לבנת חבלה מס' 10 לשמש כמטען עיקרי במערכת חבלה ו/או לצורכי השמדת נפלים.

על פי חוות הדעת: **"בכוחה של לבנת חבלה מהסוג המפורט לעיל להמית אדם בעת התפוצצותה".**

עוד הוגש באמצעות ע.ת.14, דו"ח תפיסה וסימון ת/21 א', לפיו הגיע למקום האירוע, שם חבלן המשטרה מר מילו הרשקו הצביע לעבר צידו הפנימי של הפגוש האחורי ברכב, שם מצא גוש פלסטי בצבע לבן עטוף בנייר בצבע לבן, העטוף בניילון שקוף.

ב"כ הנאשם הודיע בתחילת עדותו של העד, כי הוא אינו חולק על חוות הדעת (פרו' עמ' 28 שו' 16).

בעדותו תיאר כי חומר הנפץ אשר נתפס הינו **"חומר נפץ קלאסי"**, דרך ההפעלה שלו הינה לרוב באמצעות נפץ חשמלי, אביזר אשר מכניסים לתוכו וגורם לו להתפוצץ (פרו' עמ' 30 שו' 4-1).

העד נשאל ואישר כי חומר נפץ זה יכול להיות מופעל גם בהפעלת כוח עליו, ציין כי מדובר בשאלה תאורטית, ואמר: **"מכת פטיש, השאלה באיזו עוצמה של מכת פטיש. איזו עוצמה של מכה"** (פרו' עמ' 30 שו' 19). לצד זאת הוסיף כי בעולם המקצועי לא מפעילים חומר נפץ זה עם פטיש ולא זורקים אותו, אלא באמצעות אחד האביזרים שתוארו (פרו' עמ' 30 שו' 25-22).

העד נשאל אם חומר זה יכול להיות מופעל באופן ספונטני או שזה חומר מאוד מאוד יציב, והשיב: **"זה חומר מאוד מאוד יציב"** וכי לא נתקל בכך שהוא יכול להתפוצץ משינוי מזג אוויר, חום או קור (פרו' עמ' 32 שו' 8-4).

אין מחלוקת על כך שנתפסה לבנת החבלה בטמבון האחורי ברכבו של הנאשם, בעת שהנאשם נהג בו. ולמעשה אין גם מחלוקת כי מדובר בחומר נפץ שבכוחו להמית.

מכל מקום, עניין זה הוכח כאמור בחוות הדעת ובעדותו של המומחה.

המחלוקת בין הצדדים, הן לאור המענה והן לאור דברי ב"כ הנאשם בעדותו של המומחה, כי אינו חולק על חוות הדעת, הינה ביחס ליסוד הנפשי של הנאשם.

ראיות ההגנה

4. בפרשת ההגנה העיד הנאשם בלבד.

בהינתן מחלוקת מצומצמת כאמור לעיל, קיימת חשיבות רבה לראיות אשר מביאה ההגנה, ולשאלה בדבר מהימנות

עדות של הנאשם.

עדות של הנאשם לא היתה אמינה וכללה שינוי גרסאות, והנאשם נמנע מסיבותיו שלו מלהשיב לחלק מהשאלות, ומלמסור פרטים אשר יוכלו לסתור את חזקת המקום.

כך בעדותו בבית המשפט, וכך גם בהודעותיו במשטרה בהן נמנע מלמסור פרטים.

להלן העולה מהודעותיו במשטרה אשר הוגשו וסומנו ת/5, ת/8, ת/9, ת/10 ותיעודים של חלק מהחקירות.

בהודעתו הראשונה של הנאשם ת/5, מיום 6.4.21 שעה 02:19, לדבריו - **"אין לי מושג מה זה הדבר הזה... מה שנתפס באוטו אני לא יודע מה זה בכלל"** (ת/5 ש' 9-7).

הנאשם נשאל מה עשה באותו יום, והשיב כי קם ב- 08:00 בסביבות השעה 10:00 יצא לעבוד במשלוחים עד השעה 13:00, ואז הלך לפגישה עם בחורה עימה הוא בקשר, חזר לבית הוריו, נסע לחבריו בירושלים, לחבר שלו היה יום הולדת, ובשעה 16:00 היה אצלו, בסביבות 17:00 היה אצל אחיו בבית שמש, אינו זוכר יותר מידי, היה בכמה מקומות ואז חזר לבאר שבע (ת/5 עמ' 4 ש' 48-52).

הנאשם מאשר כי נסע ברכב שברולט סוניק של דוד שלו, והוא עושה ברכב זה הרבה שימוש, נשאל מי עוד עושה שימוש ברכב זה ומשיב: **"הרבה חברים, כל מי שמבקש"** (ת/5 ש' 57, 58).

הנאשם נשאל איפה עוד היה היום ואמר שאינו זוכר. נשאל אם היה במרכז אמר שאינו זוכר. נשאל אם היה בצפון אמר שאינו זוכר. נשאל שוב אם היה בצפון אמר שנסע ואינו זוכר לאן (ת/5 ש' 61-68).

הוא נשאל אם היתה לו מטרה מסוימת עם לבנת חבלה, אם היה צריך להעביר אותה למישה אחר השיב: **"לא היה ולא נברא ולא ידעתי שיש בכלל את הדבר הזה"** (ת/5 ש' 93-94).

בהודעתו השנייה מיום 8.4.21 ת/8, נשאל שוב הנאשם מה עשה באותו יום, 5.4.21, והוא מפרט מתי קם, נסע לירושלים, אינו זוכר למי נסע - **"נראה לי נסעתי לירושלים, נסעתי לירושלים לא זוכר למי נסעתי לירושלים, או חבר או חברה, לא רוצה להגיד שמות ואחרי זה הייתי בבית שמש הייתי אצל אחי, לא רוצה להגיד את השם שלו, הוא גר שם, לא זוכר מה זמן הייתי אצלו ויש לי בעיה עם כדורים ואני לא זוכר"** (ת/8 עמ' 2 ש' 4 - עמ' 3 ש' 8). יצוין כי כעת, לראשונה, אומר הנאשם כי יש לו **"בעיה עם כדורים"**, ומקשר זאת להעדר זיכרון, ולכשנשאל מהיכן חזר כשתפסו אותו השוטרים השיב שאינו זוכר.

בחקירה הראשונה פירט הנאשם בתחילה בפירוט ובדקדוק את הפעולות שעשה, אולם בשלב מסוים החל הוא לשנות גרסה כבר אז, ובחקירה השנייה מתחיל להעלות טענות על העדר זיכרון, אשר אינן מתיישבות עם העובדה שבחקירה הראשונה החל לפרט כאמור את סדר יומו.

הנאשם מסרב למסור פרטים, לא את השמות של מי שהיה אצלו, וגם לא פרטים של אותם חברים, שלטענתו משתמשים ברכב.

בהמשך ההודעה השנייה ת/8, מאשר הנאשם כי הוא זה שקנה את הרכב, ודודו נכה ואינו יכול לנהוג. הוא נשאל: **"אתה**

כל הזמן משתמש ברכב הזה? ותשובתו הינה: **"משתמש סבבה"** (ת/8 עמ' 3 שו' 34-35).

הנאשם נשאל אם הוריו נוהגים ברכב, והשיב שלהוריו יש רכב, הוא אינו זוכר שהם נהגו ברכב, והחברים שלו נוהגים ברכב.

הנאשם נשאל מפורשות מדוע אינו מוכן לומר את שמות החברים שלו שנוהגים ברכב, ומשיב: **"כי יעשו לי משהו... כי הם עבריינים"** (ת/8 עמ' 3 שו' 36 - עמ' 4 שו' 41).

לנאשם נאמר כי ציין קודם שהיה בירושלים ובבית שמש, והוא נשאל האם היה גם בצפון הארץ תשובתו היתה: **"אני לא זוכר אני שותה כדורים"** (ת/8 עמ' 4 שו' 56-57).

הנאשם נשאל מהיכן חזר כשעצרו אותו השוטרים, והוא משיב כי אינו זוכר. הנאשם נשאל אם יש לו הסבר הגיוני איך לבנת החבלה הגיעה לרכבו, הוא השיב: **"מישהו שם אותה לא יודע מי"**. הנאשם נשאל למה שישימו לבנת חבלה ברכב בו הוא משתמש הוא השיב: **"אני מסוכסך יש לי בלגנים בעבר ירו בי פעם אחת מנסים להוריד אותי"**. (ת/8 שו' 84-89).

הנאשם עומת עם טענתו זו, ונאמר לו שאם היו רוצים לפגוע בו הרי שלא היו מוצאים את לבנת החבלה כפי שמצאו אותה כשהיא אינה מחוברת לחוטים ואינה קרובה להפעלה ותשובתו היתה: **"החוקר אמר בבית המשפט שהוא לא יודע מה נתפס עדיין"** (ת/8 עמ' 5 שו' 90-92).

בהודעתו השלישית מיום 12.4.21, ת/9, חוזר הנאשם על גרסתו כי אינו זוכר אם היה בצפון במועד הרלבנטי. שוב התבקש הנאשם לומר מי הם אותם חברים שאמר שהם נוסעים על הרכב, והשיב שהוא מפחד מהם, ומפחד שיפגעו בו.

עוד נאמר לנאשם כי בחקירה הקודמת טען שיש לו סכסוכים ובבדיקה במערכות אין תלונה שלו על ניסיונות פגיעה, ותשובתו הינה: **"אני לא בן אדם שהולך למשטרה. כל הגוף שלי דקור אני אראה לך"** והחוקר מצוין כי הנאשם הראה לו צלקות שהוא מצלמן (ת/9 שו' 8-19).

נאמר לנאשם כי על פי איכונים הוא נסע לצפון הארץ משעה 20:40 עד השעה 21:03, והוא אומר כי אינו זוכר, נאמר לו כי על פי האיכונים הוא נמצא בבית שאן והוא השיב **"יכול להיות אני לא זוכר"** (ת/9 שו' 27-29).

הנאשם נשאל מדוע לא סיפר בחקירותיו על נסיעה לצפון אם זכר שנסע לירושלים ולבית שמש, השיב כי הוא לוקח כדורים ויש לו פלשבקים (ת/9 שו' 44-45).

הנאשם חוזר על גרסתו כי אינו יודע על לבנת החבלה שנמצאה ברכב.

בהודעתו הרביעית מיום 14.4.21, ת/10, שוב נאמר לנאשם שנסע צפונה, על פי מצלמות בכביש, והוא משיב: **"יכול להיות תזכיר לי"** וחוזר על תשובתו זו גם כשנשאל שאלות נוספות בקשר לכך.

מחקירותיו של הנאשם במשטרה עולה חוסר שיתוף פעולה והסתרה עקבית של מקום הימצאו באותו יום, למרות שהוא מעומת עם נתוני מצלמות ואיכונים.

5. בעדותו בבית המשפט לא היה הנאשם עקבי, עדותו לא היתה מהימנה, ניכר רצונו להסתיר פרטים ונתונים, וניכרה העלאת אפשרויות שונות ללא כל בסיס.

בעדותו בחקירה הראשית נאמר לנאשם כי בחקירה לא פירט מה שם האנשים המשתמשים ברכב ומי מאיים עליו, ונשאל מדוע לא אמר את הדברים, ותשובתו היתה כי יש לו משפחה והוא אינו רוצה שיפגעו בה. (פרו' עמ' 63 שו' 18-24).

שוב חוזר הנאשם על גרסה כי קנה את הרכב מ"**כסף של הנכות של דוד שלי**" וכי זה רכב שהוא נתן לאנשים לנסוע בו, לאנשים מהשכונה, אנשים שקשורים לפשע. (פרו' עמ' 64 שו' 7-9).

הנאשם העלה שתי סיבות לכך שמישהו שם את לבנת החבלה ברכב, הראשונה הינה להפחיד אותו, והשנייה שאולי האדם ניסה להגן על עצמו. (פרו' עמ' 64 שו' 22 - עמ' 65 שו' 8).

הנאשם מתאר כי לא כל יום הרכב נמצא אצלו במהלך כל היום. מתאר כי בא אליו אדם, לוקח את הרכב הוא נותן לו את המפתחות, זה יכול להיות ב- 04:00 בבוקר, זה יכול להיות ב- 14:00, בכל שעה יכול מישהו להתקשר אליו ולהגיד לו שבאים לקחת את האוטו והוא נותן להם את המפתחות (פרו' עמ' 65 שו' 10-24).

לכשנשאל מי הם האנשים הללו, הוא משיב כי הוא אינו יכול לומר שמות ומפחד כי יפגעו בו.

לכשנשאל כיצד אמר בחקירה שאלו חברים שלו, אמר שאלו חברים, אבל אלו אנשים שיכולים לפגוע בו (עמ' 66 שו' 10-13).

הנאשם נשאל מדוע היה חשוב לו להסתיר שהיה בצפון באותו יום, ותשובתו "**כי זה גם קשור לבלגן**" והוא אומר "**נסעתי לצפון מסיבה של לסגור בלגן בבאר שבע...**" (פרו' עמ' 69 שו' 25 עד עמ' 70 שו' 8).

הנה, כעת, הנאשם יודע וזוכר היכן היה ביום הרלבנטי, ואף מאשר כי נסע לצפון, זאת בניגוד להודעותיו במשטרה.

לכשנשאל מדוע אמר כי אינו זוכר, השיב כי העדיף לא להיכנס לזה "**לבלגן**" כלשונו (פרו' עמ' 70 שו' 22).

בהמשך הוא אומר שנפגש עם אדם במקום מסוים], שהמקום של איכון הטלפון שלו שם ולא רצה שהמשטרה יגיעו למקום הזה ושיראו איפה הוא היה, "**שידעתי שיגיעו לבן אדם**" (פרו' עמ' 71 שו' 11-15).

הגרסה כעת היא שלא אמר אמת למשטרה כי חשש שיגיעו אל האדם בגלל המצלמות, והנאשם מאשר כי לא אמר אמת במשטרה, ואומר "**אני מעדיף לשקר ולא שיפגעו לי בחיים**" (פרו' עמ' 73 שו' 1-11).

לפתע החל הנאשם להעלות גרסה חדשה, לפיה כעת הוא בטוח שמי ששם לו את לבנת החבלה ברכב הוא "**המודיע של המשטרה**" (פרו' עמ' 87 שו' 4-5). לגרסתו הנוכחית, לאותו מודיע יש אינטרס, הוא נעצר על דברים חמורים והוא רוצה להציל את החופש שלו "**אז הוא תופר אנשים**" (פרו' עמ' 87 שו' 8-10).

גרסתו של הנאשם משתנית מהקצה אל הקצה, והוא כרגע אומר מפורשות שזה לא היה מישהו ש"**רוצה להוריד אותי**" ואומר: "**אם מישהו היה רוצה להוריד אותי לא היה שם לי שתי שקיות**" (פרו' עמ' 87 שו' 24-25), והנאשם אומר בביטחון רב כי זה רק המודיע - "**זה רק המישהו הזה**" (פרו' עמ' 88 שו' 2).

הנה כי כן, כעת על פי הגרסה החדשה, אין קשר לכך שחברים אחרים משתמשים ברכב, כפי הטענה הראשונה, אין קשר לכך שקיימים לו סכסוכים, שזו היתה הטענה השנייה, ומדובר כעת באדם אחר שהנאשם בטוח שהוא הניח את לבנת החבלה - המודיע המשטרתי.

הנאשם נשאל כיצד הוא יודע לומר שהמודיע הוא זה ששם את לבנת החבלה, ותשובתו היתה: **"כי בן אדם ששלח אותי אליו. ברגע שכן אדם ששלח אותי לסגור, שלח אותי לבית שאן לסגור סיפור שיש איתו בבאר שבע"** (פרו' עמ' 88 שו' 21-22).

מכאן עולה שהגרסה הנוכחית של הנאשם מתפתחת, וכעת הוא אומר שלמעשה הלבנה הושמה ברכבו בבית שאן.

הנאשם אינו זוכר כמה זמן הוא היה בבית שאן, לאחר מכן נזכר שהיה שם 40 דקות, ואומר שהיה קל לבדוק את המצלמות ושם תהיה ההוכחה. (פרו' עמ' 91 שו' 12-16).

הנאשם נשאל מתי הוא חושב שאותו מודיע שם את הלבנה והוא השיב: **"באותו יום כשנעצרתי"** (פרו' עמ' 103 שו' 8). הנאשם נשאל באיזו שעה ביום שנעצר, ותשובתו היא שהוא אינו יודע לענות.

הנאשם נשאל מפורשות איך הוא יודע ששם שמו לו את לבנת החבלה, וזאת לאחר שאמר שוב ושוב שאם היו לוקחים את המצלמות היו רואים את זה ותשובתו הינה **"כי רק שם הייתי איתו"** (פרו' עמ' 112 שו' 11-19).

הנאשם מסביר זאת בהתנהגות מוזרה שראה אצל אותו אדם, שהיה בלחץ (פרו' עמ' 113 שו' 15-18). ואז הופנה הנאשם לכך שכשהיה בבית שאן היה עם אותו אדם, ותשובתו היתה **"הייתי בבית שאן איתו, אבל הייתי גם בטלפון"**. נשאל מתי הספיק אותו אדם לעשות זאת, והשיב שיכול להיות שבאותו רגע כשהנאשם דיבר בטלפון, האחר שם את זה והוא אומר שהוא בטוח במיליון אחוז, ואומר כי הוא אינו חושב אלא בטוח (פרו' עמ' 113 שו' 22 - עמ' 114 שו' 3).

גרסתו של הנאשם, על פני הדברים, כוללת סתירות פנימיות, כוללת התפתחויות בגרסה, אינה מתיישבת עם דברים שאמר במשטרה, וגם אינה מתיישבת עם ההיגיון, שכאשר הוא נמצא עם אותו אדם שכעת הוא יודע מי הוא, והוא מדבר בטלפון, האדם האחר מניח חבלה בפגוש רכבו.

לא ניתן ליתן כל אמון בגרסאותיו השונות של הנאשם, אינני מוצא מקום להרחיב על כך, שכן הדברים ברורים, וניכר כי הנאשם מעלה גרסאות חסרות כל בסיס.

בפרשת ההגנה לא העיד כל עד נוסף, והוגשה הודעה של הנאשם מיום 8.11.15, ביחס לאדם שאמר לו שיחתוך לו את פניו, ונ/2 שעניינו פירוט תיקי מתלונן, בו נכתב כי מדובר בתיקים פליליים בהם הנאשם הוכנס כקורבן בעת שהיה עם אחר ומדובר בתיק משנת 2015.

טענות הצדדים

6. לטענת ב"כ המאשימה, קמה חזקת המקום מכוח סעיף 144(ד), ראיות התביעה מבוססות על הימצאות הלבנה ברכב השייך לנאשם, והנאשם לא עמד בנטל להפריך את החזקה הקבועה בחוק.

לטענת ב"כ המאשימה גרסת הנאשם כללה שינויים רבים, היסוד העובדתי נסתר ואין עליו מחלוקת, המחלוקת היחידה

הינה ביחס ליסוד הנפשי, יסוד נפשי זה מתקיים באמצעות החזקה הקבועה בחוק, והנאשם לא הרים את הנטל הנדרש, שהוא נטל ברמה הנדרשת מתובע במשפט אזרחי, אף לא בקירוב, ויש לדחות את גרסתו רצופת הסתירות, אשר אינה מהימנה, והנאשם עצמו אישר שלא אמר אמת.

7. לטענת ב"כ הנאשם, אין ראיה ישירה הקושרת את הנאשם להחזקת הלבנה, ומדובר בתיק המבוסס על ראיות נסיבתיות בלבד.

נטען כי אין להעביר את הנטל אל הנאשם מכוח סעיף 144(ד) לחוק.

נטען כי במצב בו הושם מטען נפץ מוכן להפעלה ברכבו של אדם, לא יהיה סביר להאשימו בעבירה של הובלת נשק אם הוא לא ידע על קיומו של המטען.

נטען כי בתחילה הנאשם סבר שלבנת החבלה הוטמנה ברכבו על מנת לפגוע בו, וכי היחידה החוקרת לא טרחה לבדוק את טענותיו של הנאשם, וטענתו המסתמכת על אירוע קודם, הגם שהוא ישן בזמן, לא נסתרה.

לטענת ההגנה אין מקום לקבוע כי מתקיימת בתיק זה חזקת המקום, ויש לקבוע כי לבנת החבלה נמצאה ברשות הרבים, כשלכולי עלמא יש גישה למקום בו הוסלקה.

לחילופין נטען כי ככל שהחזקה מתקיימת, יש לבחון את הנסיבות והתשתית הראייתית על מנת לקבוע את רמת ההוכחה הנדרשת, ונטען כי אין זה הנטל הנדרש מתובע במשפט אזרחי, אך בכל מקרה הנאשם עמד בנטל זה גם מעבר לנדרש.

נטען לקיומם של מחדלי חקירה, כי היחידה החוקרת נמנעה מלתור אחר מקור לבנת החבלה, וכי היה מצופה שהיחידה תשלח חוקר לזירת האירועים על מנת שיתור אחר מצלמות ואולי יגלה למי היתה גישה לרכבו של הנאשם.

נטען כי הלבנה לא הוסלקה בתוך הרכב אלא על הרכב, במקום אשר היה נגיש לכול. אין כל ראיה אובייקטיבית היכולה ללמד כי הנאשם היה מודע להימצאות הנשק במקום, התיק נסיבתי ודי בהעלאת אפשרויות סבירות נוספות.

גם אם ייקבע כי הנטל הועבר על כתפי הנאשם, יש לקבוע כי הנאשם הצליח לעמוד בו, והנטל אינו גבוה.

דין והכרעה

8. לאחר ההתרשמות מהעדים, ועיון בראיות, ולאחר שנשקלו טענות הצדדים, המסקנה הינה כי המאשימה עמדה בנטל המוטל עליה, והוכח מעל לספק סביר המיוחס לנאשם בכתב האישום.

הוכח בראיות היסוד העובדתי המפורט בכתב האישום, על כי בטמבון אחורי של רכבו של הנאשם, הוסלקה לבנת חבלה אשר עונה להגדרת נשק, כאמור בסעיף 144(ג) לחוק העונשין.

על היסוד העובדתי אין מחלוקת, ולפיכך, לא ארחיב בעניין זה, אך יש להדגיש כי המסקנה בדבר התקיימות היסוד העובדתי במלואו, הינה לא רק מכוח ההסכמה, אלא גם לאור הראיות אשר באו בפני בית המשפט.

סעיף 144(ד) לחוק העונשין, קובע כי: **"מקום שנמצא בו נשק, רואים את מחזיק המקום כמחזיק הנשק כל עוד לא הוכח היפוכו של דבר"**.

בנסיבות המפורטות לעיל, בדבר מיקום לבנת החבלה, קמה חזקת המקום הקבועה בסעיף 144(ד).

ב"כ הנאשם טען כי מדובר במקום אשר לא רק לנאשם יש גישה אליו, אלא לכל אדם, ולפיכך, לטענתו לא חלה החזקה הקבועה בסעיף 144(ד) בחוק העונשין.

אין לקבל טענה זו. מדובר בהחזקה של הלבנה ברכב.

ר' לעניין זה ע"פ 1964/91 **דוד בן דוד נ' מ"י פ"ד** (מו(3) 70 (4.5.1992). שם, מדובר היה באקדח אשר הונח בתוך החלק הקעור של גלגל רזרבי, אשר היה מונח במתקן מיוחד התלוי מבחוץ לתא המטען האחורי של הרכב. שם, ההטמנה בגלגל מצריכה היתה אפשרות לפתוח את תא המטען. המערער שם טען כי לא ידע על הימצאות האקדח בתוך הגלגל, וכי אין לו קשר לאקדח. הועלתה הטענה כי המכונית אינה בגדר "מקום" כאמור בסעיף 144(ד) הטענה נדחתה, ונפסק כי סעיף 144(ד) חל גם על מכונית של אדם.

האפשרות שהועלתה שם הינה כי ייתכן ואדם אחר ביקש לעשות שימוש בתא המטען כמקום מחבוא, ואפשרות זו נשללה בשני נימוקים, האחד, עקב כך שהמקום בו היה האקדח הצריך פתיחת תא המטען, והשני, הוא חוסר ההיגיון בהטמנת כלי נשק למשמרת במכונית של אחר.

את האפשרות של הפללה שלל שם המערער עצמו.

מכל האמור, נדחה הערעור, והמערער נחשב כמי שהחזיק את הנשק.

בעניינו, מדובר בלבנת חבלה אשר מוסתרת בתוך טמבון אחורי של רכב השייך לנאשם ונמצא בשימוש שלו.

אין היגיון בשלל טענותיו של הנאשם, אשר גם אין לקבל לאור שלילת מהימנותו, הסתירות הרבות ושינויי הגרסה והתפתחותה.

מדובר בהחזקה של לבנת החבלה ברכב, והעובדה שהיתה מוסלקת בתוך הטמבון, אינה שוללת את תכולת סעיף 144(ד) לחוק העונשין.

הטענה כי לכל אדם יש את הגישה למקום בו הוטמנה לבנת החבלה, אינה שוללת את תכולת סעיף 144(ד).

ראשית, צריך היה לפרק את הטמבון על מנת להוציא את לבנת החבלה, ולפיכך הטענה על גישה של כל אדם, הינה טענה שניתן היה לטעון גם לגבי חפץ שנמצא בתוך הרכב, שכן ניתן באמצעים מיוחדים גם לפתוח רכב ולהטמין גם בתוכו חפץ.

לעניין השוואה בין לבנת החבלה לבין מטען אשר מונח ברכבו של אדם על מנת לפגוע בו - השוואה זו מתעלמת מהשוני המהותי בין שתי הסיטואציות - בעניינו העיד המומחה כי אין מדובר במטען, אלא בלבנת חבלה. ההבדל הוא שלא היה כל אביזר אשר נועד להפעיל את לבנת החבלה.

הנאשם הינו המחזיק ברכב, והינו הבעלים של הרכב. אמנם הרכב נרשם על שם קרוב משפחה, אולם, מהעובדות המפורטות לעיל, עולה כי הרישום אינו מגלם את הבעלות ואת השימוש. טענותיו של הנאשם על כי רבים אחרים לוקחים את הרכב לא רק שחסרות היגיון, אלא שגם אינן רלבנטיות, מכיוון שבגרסתו האחרונה, בעדותו בבית המשפט, הוא התמקד בכך שאדם מסוים, שטען שהוא המודיע המשטרתי, הוא זה אשר ביצע את הטמנת לבנת החבלה, ואף ציין זמן ספציפי, בעת שהנאשם נפגש איתו בבית שאן.

משזאת הטענה, אין כל רלבנטיות לשורת הטענות האחרות שהועלו קודם לכן.

למעלה מן הצורך, יצוין כי הנאשם סירב לשתף פעולה ולפרט מי הם אותם אנשים אשר לטענתו לוקחים ממנו את הרכב.

ביחס לאותו אדם שנטען כי הטמין את לבנת החבלה, הרי שגם לוח הזמנים וגם הסיטואציה שמתאר הנאשם ביחס לשהותו בבית שאן, כ - 40 דקות, במהלכם נפגש עם אותו אדם, אינה מאפשרת קבלת טענה כי אותו אדם הוא זה שהטמין את לבנת החבלה.

יודגש, כי הנאשם אינו טוען שראה את אותו אדם מבצע זאת, ואינו טוען שזה נעשה בנוכחותו. הטענה הינה שייתכן שברגע שהנאשם עצמו שוחח בטלפון, אז הוטמנה לבנת החבלה.

אין אלא לומר כי מדובר בהעלאת טענה שאין לגביה כל ראיה ואף לא תחילת ראיה, ועל פני הדברים כל כולה מהווה ניסיון נוסף של הנאשם למלט עצמו מהמשמעויות של החזקת לבנת החבלה.

הנאשם החזיק ברכבו שלו, אשר הוא עושה בו שימוש, לבנת חבלה, ולא הביא כל ראיה, ואף לא תחילת ראיה, לכך שאדם אחר הטמין שם את לבנת החבלה.

אין ממש בטענות לגבי מחדלי חקירה. בעת החקירה סירב הנאשם למסור פרטים, סירב לאשר שהיה בבית שאן, לא שיתף פעולה, ואמר דברים שהוא עצמו מאשר בדיעבד שאינם אמת.

במצב דברים זה אין לקבל טענות על כי המשטרה לא ביצעה פעולות חקירה, כאשר הנאשם עצמו אינו משתף פעולה באופן כלשהו.

גם אם תאמר, שהנטל הוא פחות מהנטל במשפט האזרחי, אין לומר שהנאשם עמד בנטל לסתור את החזקה.

עדותו וגרסאותיו השונות של הנאשם אינן אמינות, והנאשם אף לא הצליח להקים ספק סביר ביחס לשלילת החזקה. רב הנסתר על הנגלה, והנאשם אינו מוסר פרטים מלאים, ובהקשר זה יש לציין חזקה נוספת על כי מי אשר יש בידיו נתונים וראיות והוא אינו מביאם, חזקה כי הם היו פועלים לחובתו.

הנאשם הינו המחזיק והמשתמש ברכב, ובאותו יום אשר הוא טוען שהוא היום שהוטמנה הלבנה, גם על פי גרסאותיו המשתנות, הוא היחיד שהשתמש בו.

גם אם תאמר כי לא רק הנאשם משתמש ברכב, הרי שאין בכך כדי לשלול את החזקה כלפיו, ואת הנטל המוטל עליו. ר' לעניין ע"פ 4941/90 מ"י נ' אלוש פ"ד מו(4) 181 (2.8.1992), שם נפסק כי נשק אשר היה בחצר אשר היו אחרים

שהיתה להם גישה אליו, נקבע לגביו כי קמה החזקה לפי סעיף 144(ד). בית המשפט העליון דחה טענה כי החלת החזקה על מקום הניתן להחזקה משותפת של אנשים זרים, עלולה להעמיד אנשים תמימים בסכנת הרשעה, ונקבע כי הנטל המוטל על תובע במשפט אזרחי, אך ייתכן ומידת ההוכחה תשתנה ממקרה למקרה, ובקביעת מידת ההוכחה יש להתחשב גם ביכולת האובייקטיבית של נאשם להוכיח, על רקע הנסיבות העובדתיות הקונקרטיות, את העובדה השלילית הנדרשת לסתירת החזקה.

מכל האמור, בעניינו, מדובר בהחזקה ברכב השייך לנאשם, מוחזק על ידו, והוא עושה בו שימוש. בזמן הרלבנטי הוא היחיד אשר עשה בו שימוש. ומכאן, שקמה החזקה והנטל המוטל עליו אינו שולי וזניח.

גם אם תאמר כי הנטל הינו אך להקים ספק, הרי שהנאשם לא הקים ספק זה.

עוד ר' רע"פ 2220/06 **חוסייני נ' מ"י** (13.3.2006) שם חוזר בית המשפט על הקביעה בע"פ 4941/90 על כי החזקה שבדין מעבירה לכתפי הנאשם את נטל השכנוע, ומשמעות הדבר היא שעליו להביא הוכחה לסתירה במידה הנדרשת מתובע במשפט אזרחי.

יוער, כי כאשר מדובר בנשק, עניינו בחזקה אשר נקבעה בדין, ולא חזקת המקום אשר נקבעה בפסיקה בעניינים אחרים.

מכל מקום, הנאשם לא עמד אף לא בנטל של הקמת ספק סביר.

9. גם ללא החזקה הקבועה בסעיף 144(ד) לחוק העונשין, ממכלול הראיות עולה המסקנה ההגיונית האחת והיחידה, כי הנאשם הוא זה אשר החזיק והוביל את לבנת החבלה. זאת מכוח מכלול הראיות הנסיבתיות המביאות למסקנה אחת ויחידה, כאמור.

ראיות נסיבתיות יכולות להקים מסקנה בדבר העדר ספק סביר, ולהביא להרשעה. משקלן אינו נופל ממשקל ראיות ישירות, אך כאשר מדובר בראיות נסיבתיות הרי שהאפשרות להגיע על סמך למסקנה בדבר העדר ספק סביר, וכתוצאה מכך הרשעה, מחייבת כי ניתן יהיה להסיק מהן מסקנה הגיונית אחת, ואחת בלבד, וכי אין במכלול הנסיבות כדי להביא למסקנה בדבר אפשרות אחרת לזו המועלת בכתב האישום.

במסגרת הקביעה כי מדובר במסקנה הגיונית אחת ויחידה, אין להביא ספקולציות או השערות נטולות הגיון או בסיס.

ר' לעניין זה ע"פ 11541/05 **11733/05 פלוני נ' מ"י** (21.08.2006):

"הרשעתו של המערער מושתתת, רובה ככולה, על ראיות נסיבתיות, שבחינתן והסקת המסקנות מהן נעשית על יסוד ההיגיון, השכל הישר וניסיון החיים. כלל נקוט בידינו כי משקלן של ראיות נסיבתיות אינו נופל מכוחן של ראיות ישירות, ובלבד שניתן יהיה להסיק מהן מסקנה הגיונית אחת ויחידה שאין בלתי, אשר בכוחה להוביל להרשעה. בתוך כך יש להבהיר כי ראיות נסיבתיות, אשר לכל אחת מהן כשלעצמה כוח "מחשיד" בלבד, עשויות להשתלב זו בזו עד כי לקיבוצן יהיה משקל ראייתי מפליל, אשר בכוחן לבסס הרשעה בדין ... בקובעו מהי המסקנה העולה מן הראיות הנסיבתיות, על בית-המשפט לבחון אם ניתן להסיק מהן מסקנה

שאינה מפלילה, אשר תוביל לזיכוי של הנאשם. אם הנאשם מציע הסבר תמים, שאינו תיאורטי או מרוחק, אלא הסבר סביר המתיישב עם חפותו, לא יהיה די בראיות הנסיבתיות לשם הרשעתו."

עוד ר' ע"פ 1977/05 דויד גולה נ' מ"י (06.11.2006), אשר התייחס, בהסכמה, לע"פ 11541/05:

"כידוע, הלכה היא כי "ראיות נסיבתיות נבחנות על-פי עקרונות לוגיים המגלמים את ניסיון החיים והשכל הישר... בעניין זה הכלל הוא כי אם האפשרות להסיק ממכלול הראיות קיומן של עובדות שאין בהן אשמה של הנאשם היא אפשרות דמיונית, ואילו המסקנה ההגיונית היחידה המתבקשת ממכלול הראיות, בהתחשב במשקלן, היא קיומן של עובדות שיש בהן אשמת הנאשם, הרי שיש להרשיע את הנאשם. שכן, במצב כזה לא נותר כל ספק סביר באשמתו".

מכלול הנסיבות המתוארות לעיל, הובלת הלבנה במקום האמור, כאשר בכל אותו היום הנאשם הוא היחיד המשתמש ברכב ונוסע ממקום למקום, מוביל למסקנה, מעל לספק סביר, כי זהו הנאשם המחזיק והמוביל. לא הובאה כל ראיה או ראשית ראיה אשר יכולה להקים אפשרות אחרת, זולת גרסאות ספקולטיביות.

סוף דבר

10. מכל האמור, הוכח בפני, מעל לספק סביר, המיוחס לנאשם בכתב האישום.

הנאשם נשא והוביל נשק, לבנת חבלה במשקל 530 גרם, אשר בכוחה להמית, ברכבו.

קמה חזקת המקום הקבועה בסעיף 144(ד) לחוק העונשין, והנאשם לא הביא כל ראיה, ואף לא תחילת ראיה, לסתור אותה.

גם ללא חזקת המקום, בהינתן העובדה שהנאשם הוא הבעלים והמחזיק ברגיל ברכב, והוא אשר החזיק בו במועד הרלבנטי, ובהינתן כי לא הועלתה כל אפשרות אחרת, הרי שהמסקנה היחידה הינה שהנאשם הוא אשר החזיק בפועל את לבנת החבלה ברכב.

אשר על כן, אני מרשיע את הנאשם בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

ניתנה היום, י"ט טבת תשפ"ב, 23 דצמבר 2021, במעמד הצדדים